Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 125. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 3-го ЛИПНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, JULY 3, 1984 No. 125. VOL. XCI.

— У 208-му РІЧНИЦЮ НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА —

У ВІННІПЕҐУ ВІДКРИЛИ ПАМ'ЯТНИК ЖЕРТВАМ ГОЛОДОМОРУ

Вінніпег (А. Курдидик). — Коло 3,000 українців Вінніпеґу взяли участь у неділю, 24-го червня ц.р., у небуденній події цього міста — о год. 2-ій по полудні відслонено і посвячено в цьому місті, столиці Манітоби, черговий на цьому континенті пам'ятник жертвам голодомору в Україні 1932-33 років.

Пам'ятник у Вінніпеґу більший від подібних, пам'ятників, що їх уже побудував у 50-ліття голодового злочину Москви ряд наших громад в Канаді та ЗСА. Перш за все, він стоїть у найкращому, яке можна було мати, місці під Міською радою при центральній вулиці Мейн, якою кожний день проходять і проїжджають десятки тисяч людей. Гурт молодих українців-професіоналістів провели цю справу енергічно, заладивши все з урядовими чинниками та зібравши потрібні початкові фонди. Пам'ятник, висотою 15 стіп, має підставу з темно-сірого і чорного мармуру і в нього вмощена велика бронзова плита зі скульптурою матері, на яку тиснуть невідклнь но двї стіни та якої держиться худе дівчатко, — символ цього страшного часу. Проєкт пам'ятника і скульптури в ньому виконав мистець Роман Коваль, відомий зі своїх стінописів, мозаїк, скульптур та вітражів.

Вінніпеґські українці з острахом чекали неділі, 24 червня, бо два тижні перед цим були дощі, град, торнада, повені, навіть людські жертви. Дні з навислими чорними хмарами, зливами та громовицями робили від криття пам'ятника непевним. Останні дні перед відкриттям, при кінці роботи коло нього з вживанням тяжких машин, проходили з перервами від злив, під дощем і бурхливим вітром. Коли в неділю вранці сонце осяяло все місто під безхмарним небом, українці знали, що Бог з ними, коли вони поминають замордованих московським голодомором своїх батьків, братів і сестер.

О год. 1:30 по полудні 24-го червня була вже під Міською радою тисячна громада українців; прийшли в ризах та врочистому почоті отців обидва наші Митрополити, Максим та Андрій, два хори з диригентами, Ю. Гнатюком і В. Богоносом, посадник Вінніпеґу В. Норрі, федеральний міністер І. Аксворті з Оттави, А. Енсет

(Закінчення на стор. 4)

Джордж Вашінґтон — перший президент ЗСА.

У ГАРВАРДІ ПОЧАЛОСЬ „УКРАЇНСЬКЕ ЛІТО"

Кеймбридж, МА. (ФКУ). — Вже в суботу, 23-го червня ц.р., почали з'їздитись сюди студенти, щоб взяти участь у семитижневій українознавчій програмі Літньої Школи Гарвардського університету.

Це вже чотирнадцятий раз влаштовується тут літні курси українознавства, що охоплюють три головні дисципліни: українська мова (три курси), українська література (один курс) й історія України (два курси). Досі у цих літніх студіях українистики взяло участь 827 студентів і студенток.

У понеділок, 25-го червня ц.р., почалось навчання, а ввечері того дня зібрались всі наші студенти 58 молодих людей — 32 дівчини і 26 хлопців, у залі Тікнер Лавндж для того, що вони звуть „орієнтейшен". До речі, всі вони вже були зорієнтовані, бо кожний одержав при реєструванні дев'ятисторінковий інформаційний матеріял про Гарвардську літню українистику з усіми потрібними деталями. „Орієнтація" була радше для того, щоб познайомитись, запринятися. І не треба було довго чекати, щоб прибулі з різних частин цієї країни, спочатку дещо стримані й непевні себе наші студенти, стали майже родинним гуртом, повним радости і дружнього гамору.

Студенти, хоч різні віком, бо серед них ті, які щойно закінчили середню школу, як теж ті, що вже в коледжах, а то й більш заавансовані аспіранти, хоч з різних міст, з різним знанням (чи незнанням) української мови вже за годину, чи дві створили враження немов би знали одне одних вже багато літ.

З міста Ню Йорку прибуло шість студентів, і то всі хлопці. Із Массачусетс — 8, з Пенсильванії — 5, Каліфорнії — 5, з Мишиґену, Іллиной та стейту Ню Йорк по чотири, з Мериленду і Ню Джерзі — по три, з Огайо — двоє і по одному зі стейтів: Висконсин, Мейн, Монтана, Мізурі, Ню Гемпшир, Теннесі, Тексас, Флорида; з Канади — троє.

Цією першою зустріччю студентів і викладачів проводила директорка програми, докторантка, зі спеціялізацією з історії України та Східньої Европи, Ольга Андрієвська, розповідаючи про довкілля культурних атракцій — Бостон і Кеймбридж, про Гарвардський університет, ровесник української Києво-Могилянської Академії, про Українського Гарвард і його наукову

(Продовження на ст. 4)

Відкрили ролю американського науковця в СССР

Ню Йорк. — У щоденнику „Ню Йорк Таймс" з 26-го червня ц.р., інформовано обширно про розкриття ролі американського науковця у військових дослідах в СССР, яка не була відома нікому понад тридцять років. Цю таємну аферу розкрив, після трьох років розшуків і розпитувань, д-р Марек М. Кучмент, історик, що еміґрував у 1975 році із СССР до ЗСА. Д-р А. Кучмент, який викладає на Бостонському університеті і працює в дослідному російському інституті в Гарварді, тепер виявив пресі висліди своїх досліджувань. Виявляється, що близький приятель сумнозвісних Розенберґів, Альфред Серант працював у 1950 році в університеті Корнелл над побудовою циклотрону Він, як і Розенберги, був членом американської комуністичної партії; після арешту Розенберґів Еф-Бі-Ай зробило розшук і закинуло йому, що він має мешкання в Ню Йорку, яке вживає для шпигунства. Після того він нечайно пропав разом із дружиною сусіда з Корнелл університету. Вони під фальшивими прізвищами виїхали до Мехіко, а відтак до СССР, де Серант став на послуги совєтських військових дослідів, розкриваючи при тому усі таємниці американських технічних досягнень. Завдяки тому він став головним конструктором у військовій дослідній лябораторії у Ленінграді і допоміг у розвитку мікроелектронічних компютерів. Тут Серант прибрав собі прізвище Филипа Георгійовича Староса і як такий одержав державну совєтську нагороду.

Але помимо служби, яку Серант дав совєтській військовій розвідці, він, як це часто буває в СССР, вкінці попав у неласку, правдоподібно через те, що ангажував до праці над своїми дослідами компетентних людей, а не лише партійців. Його відослали на скормне відрядження до Владивостоку, де він помер в 1979 році. Совєтським звичаєм „Ізвєстія" подали про нього незвичайно прихильну посмертну згадку, називаючи його „знаменитим" дослідником і науковцем.

МОСКВА ВІДКИДАЄ „ЗУСТРІЧНУ" ПРОПОЗИЦІЮ РЕҐЕНА

Вашінгтон. — У неділю, 1-го липня, Совєтський Союз відкинув як „тотально незадовільну" „зустрічну" пропозицію З'єднаних Стейтів Америки радо переговорювати з Москвою у справі заборони вживати зброю в космосі, що запропонувала сама Москва у п'ятницю, 29-го червня. Американські речники застереглися тієї ж п'ятниці, щоб до розмов поміж суперпотугами додати ще й інші питання.

У відповіді Москви, переданій пресовим агентством ТАСС в неділю, говориться, що СССР „рішуче відкидає" спробу ставити передумови для запропонованих нею самою розмов, але стверджує й надалі, що її пропозиція для розмов у вересні цього року поміж ЗСА і СССР далі дійсна і матиме на агенді запобігання „мілітаризації" безповітряного простору, тобто космосу.

Ця відмова, хоч і не тотальна, Москви прийняти пропозицію президента Реґена на поширення розмов також іншими питаннями, що є в інтересі обох сторін, викликала жаль тут, у столиці Америки, але речники Уряду повторили готовість Адміністрації засісти з совєтами за спільний стіл для переговорів у вересні, додаючи при тому, що совєти прочитали „не так, як слід" інтенції Америки у відповіді даній тієї ж п'ятниці у Москві, коли Москва вийшла з цією пропозицією про розмови.

Оригінальна пропозиція з Москви до Вашінгтону кликала до переговорів з метою заборонити вжиток будь-якої зброї в космосі і встановлення обосторонього мораторію навіть на випробування у майбутньому таких видів зброї.

Така швидка відмова совєтів Вашінгтонові на його згоду на їхню власну пропозицію здивувала західних аналістів і дипломатів, які пояснюють таку поведінку Москви тим, що мабуть у совєтах не сподівалися швидкої й позитивної відповіді з Вашінґтону, а давали пропозицію про розмови лише на те, щоб „загнати Америку в кут". Але ЗСА відповіли Москві того самого дня і відповіли позитивно. Речник Президента Роберт С. МекФерлейн, дорадник країової безпеки, приймаючи пропозицію, додав на закінчення фразу, що „ми будемо також готовими переговорювати на будь-яку іншу тему, що стосується контролі зброї, або про будь-які інші справи, що зацікавлять обидві сторони." У цьому запевненні Реґенового дорадника країової безпеки західні аналісти не бачать ніяких „прекондицій", так що московські викрути є досить невмотивовані, вважають західні знавці цих справ. Москві правдоподібно не лишається нічого іншого, як таки взяти участь у вереснeвих розмовах з Америкою у Відні.

Яра Славутича переобрано головою УШТ

Ґвельф, Канада (М. К.). — В суботу, 5-го червня, 1984 року, в рамках Товариства Канадських Славістів, у Ґвельфському університеті відбулася четверта сесія Українського Шекспірівського Товариства, на якій заслухано три наукові доповіді: „Шекспірові сонети в українських перекладах: Теоретичне насвітлення" д-ра Ярослава Рудницького, професора-емерита Монтреалю; „Лукреція в інтерпретації перекладача" д-ра Яра Славутича, професора-емерита Альбертського університету; „Скарга закоханої в інтерпретації перекладача" д-ра Олега Зуєвського, професора Альбертського університету. Два останні доповідачі прочитали також свої переклади. Попередні шекспірівські сесії відбулися в таких містах: Монтреаль (1980), Оттава (1982), Ванкувер (1983) — також під час річних зустрічей славістів. Разом на чотирьох сесіях (1980-1984) заслухано 14 наукових доповідей, у тому числі читання перекладів із творів Шекспіра.

Засноване 1957-го року в Німеччині, УШТ нараховує тепер 25 членів, що живуть у Канаді, ЗСА, Англії, Швеції та Австралії. Чотири члени відійшли з цього світу: д-р Дмитро Чижевський, д-р Кость Біда, Олесь Бабій та Ігор Костецький. Обраний головою УШТ 1979-го року в Саскатуні, Яр Славутич склав звіт про діяльність товариства протягом останніх п'яти років. Присутні на сесії 18 шекспірівців (деякі з мандатами неприсутніх) одноголосно переобрали його головою на другу каденцію (1984-1989). До управи товариства увійшли д-р Я. Рудницький, заступник голови, д-р Олег Зуєвський, секретар, д-р Ірина Макарик з Оттавського університету і д-р Володимир Шелест із Університету Вотерлоо, члени управи. УШТ планує видати збірник „Українська шекспіріяна на Заході", до якого увійдуть статті, дослідження, переклади й бібліографія.

Після сесії УШТ, деякі учасники використали рідкісну нагоду й відвідали вистави п'єс Шекспіра у Стратфорді, що недалеко від Ґвельфу.

ЗВИЧАЙНО БУВАЄ ТАК, що західня преса і визначні особистості, коли вони перелічують різні народи чи країни світу, оминають назви „українці", „Україна", хіба що ці слова-окреслення вживають в негативному для українців і України контексті. Тому американські українці з приємністю віднотували слово „українці" в промові президента Реґена в Білому Домі перед зібраними там у середу, 27-го червня, знавцями американсько-совєтських відносин. Президентова примирлива до СССР промова мала один пасаж, де принагідно згадано українців. Пояснюючи факт, що різні непорозуміння поміж урядами обох держав ведуть також до зменшення контактів поміж населенням обох країн, він казав: „Наші сперечання не є з російським народом, чи з українським народом, чи будь-якими іншими гідними пошани народами в тій мультинаціональній державі (СССР). Тому ми мусимо бути обережними в нашому реагуванні на дії совєтського уряду, щоб наше обурення не впало на тих, що за ці акції не відповідають. І це тому я вважаю, що ми мусимо поширювати нагоди і можливості для американців і совєтських громадян пізнати одні одних ліпше".

ПАПА ІВАН ПАВЛО II станув різко в обороні католицьких шкіл і звернувся до кардиналів та римської Курії щоб доложили усіх зусиль для вдержання католицьких шкіл, помимо їхньої економічної кризи. Цей виступ Папи Івана Павла II пов'яжуть із теперішньою політикою в Італії, Франції та на Мальті, де уряди стараються натискати на католицьке шкільництво різними способами. Іван Павло II уважає, що католики повинні мати свободу вибору шкіл для своїх дітей і зменшення католицьких шкіл є показом дискримінації католиків.

В АМЕРИЦІ

ЩЕ НЕ ВСТИГЛИ ЗВІЛЬНЕНІ Фіделем Кастром, на прохання Джессі Джексона, 48 в'язнів з Куби прибути до Америки, коли вже Державний секретар Джордж Шулц у інтерв'ю з кореспондентом „Ню Йорк Таймс" виступив якнайгостріше проти Куби й її комуністичного диктатора, заявляючи по обіді в четвер, 28-го червня, що рішення Кастра звільнити 22-ох американців і 26 політв'язнів-кубинців було нічим іншим, як 'пропагандивним трюком', додаючи, що Кастро не дав ані найменшого знаку, що він сповільнить „підривну політику" його уряду в Латинській Америці.

СЕРЕД 26-ЗВІЛЬНЕНИХ з Куби політичних в'язнів, які вже прибули до ЗСА, більшість є таких, що сиділи по 20 років у тюрмі; частина таких, що їх не випустили на волю навіть після того, як вони відсиділи свої строки, а частина сиділа в так званих „одиночках", самітних камерах. Всі вони разом становили групу „непоправних" в'язнів, таких, які відмовлялися „перевиховуватися" на комуністичний лад. І всі вони дуже страждали в ув'язненні, часто-густо не маючи змоги контактуватися зі своїми родинами, які в більшості проживають вже довший час як політичні еміґранти в ЗСА, переважно на Флориді. Дня 28-го червня немов у відповідь з незадоволенням на занадто блискучий успіх Джессі Джексона з в'язнями на Кубі, Верховний Суд Америки, голосами 5 до 4, підтримав заборону Уряду президента Реґена для туристів відвідувати Кубу. Адміністрація Реґена впевнює, що поїздки туристів до Куби непотрібні й шкідливі, бо привозять американську валюту до такої країни, де на чолі стоїть лідер, який провадить комуністичні підривні дії в сусідніх країнах.

У СВІТІ

ВІЙСЬКОВИЙ УРЯД в Бразилії відкинув пропозицію, щоб в 1988 році відбулися в цій країні загальні вибори. Це є доказом дальшого напруження відносин поміж опозиційними партіями, а теперішнім урядом, яке зростає щораз сильніше. Існуючий уряд має важке становище з уваги на економічну кризу в Бразилії, а члени уряду самі між собою мають різниці поглядів на ряд існуючих проблем.

БОЛГАРІЯ ЗАКИДАЄ італійському урядові, що він з розмислом подає фальшиві інформації про ролю Болгарії у атентаті на Папу Івана Павла II. Офіційне болгарське пресове агентство стверджує, що прокуратор Антоніо Альбано фальшиво інформував пресу і зламав засаду вдержання таємниці про хід слідства.

69 В'ЄТНАМСЬКИХ ДІТЕЙ, яких батьки були американськими вояками, одержали право в'їзду до ЗСА. Вони вже залишили В'єтнам і перебувають тепер в Банґкоку, де мусять ще перейти кінцеві еміграційні вимоги. Досі вже 1.300 дітей переїхало до ЗСА відколи почалася акція для їхнього переселення у 1982 році. Разом з ними іміґрувало до ЗСА 1.600 членів їхніх родин.

ІНДІЙСЬКІ ВІЙСЬКА МУСІЛИ вживати моторові судна, щоб рятувати жертви великої повені, яка навістила західній Бенгаль. Мільйон людей залишилося бездомними, в наслідок цієї останньої повені.

НАЙВИЖЧИЙ ВІЙСЬКОВИЙ суд в Арґентині звільнив із в'язниці колишнього президента Рейнальдо Б Біньйоне. Після того, як він передав по вісьмох роках владу новообраному президентові Раульові Алфонсінові, його заарештували за те, що він не хотів прослідити справу двох молодих військовиків, які безслідно пропали, коли він був керівником військової академії в 1976 році. Військовий суд дозволив Р. Біньйоне перебувати тепер на волі, але він мусить кожночасно бути готовий на покликання до суду, бо справа розслідкується дальше.

МЕХІКО Є ДУЖЕ ЗАНЕПОКОЄНЕ пропонованими змінами іміґраційного закону в ЗСА. Уряд Мехіко побоюється, що цей закон нарушить людські права і права на працю мехіканських сезонних робітників в ЗСА.

Появилось нове число журналу „Рідна школа"

Ню Йорк (П.А. Данчук). — Появилося нове число журналу „Рідна школа" за травень ц.р. 2/78, який видає Шкільна Рада при УККА і Централя Опікунів тричі на рік. Головним редактором є д-р Євген Федоренко, річна передплата 6 дол., одне число 2.50 дол. (включно з пересилкою).

Кожне число цього єдиного педагогічного журналу в Америці захоплює і зацікавлює своїм змістом. Журнал „Рідна школа" подає цінний матеріял для вчителів, батьків, учнів та всіх тих, кому не байдужі наше українське шкільництво, наша молодь, наша майбутність.

На обкладинці — світлина садочку Школи Українознавства Пассейку, Н. Дж. з написом „Наша майбутня зміна".

Зміст журналу різнорідний і подається в такому порядку: Звернення Управи Шкільної Ради; Рідношкільний Фонд; Сергій Єфременко — „Шевченко"; Антін Лотоцький — „Нові прихідці"; Дмитро Нитченко — „10-ий з'їзд українських учителів в Австралії"; З усього світу; Алла Цівчинська — „Розмова"; Сміховинки; Українське шкільництво в Америці; Ірина Дибко — „Переляд — оповідання 'Щось більше за нас'"; Володимира Винниченка; В. Колумбус, Огайо, помер с. п. К. Мельник. В Ню Йорку помер учитель Андрій Прятка. Редакція, огляди, нотатки: Д. Грушецький — „Маємо гарненький посібничок"; Карпати; Праці випускників Школи Українознавства в Клівленді — Андрій Базарко „Богдан Хмельницький — творець гетьманської держави"; Надія Струс — „Початки українського театру"; Школи Українознавства: Олександер Татомир — „В поклоні Тарасові"; „Мандрівка по Україні".

Якщо хтось бажав би попереднє число, його і нове число „Рідної Школи" можна замовляти, пишучи на адресу: Educational Council-U.C.C.A. P.O. Box 391 — Cooper Sta., New York, N.Y. 10276.

СОЮЗІВКА РОЗПОЧАЛА СВІЙ 31-ИЙ ЛІТНІЙ СЕЗОН

Союзівка. — Елегантно і музично вишуканою мистецькою програмою розпочала ця популярна оселя УНСоюзу свій 31-ий з черги літній вакаційний сезон в суботу, 30-го червня, що його інавгурували численні гості і відвідувачі не зважаючи на дощову погоду і зливну бурю попередньої ночі, яка залишила Союзівку в кількагодинній темряві.

Захмарене небо змилувалося над кількома десятками вибагливих програми гостей біля дверей „Веселки", затримуючи дощ до пізньої ночі.

Обладнана новою звуковою системою і приємно охолоджувана заля „Веселки" майже заповнилась гостями ще перед початком програми о год. 8:30 вечора.

Три українські мистці-віртуози обдарували гостей зразками класичної, але легкої музики у бездоганному виконанні. Стрижнем програми був бас-баритон Метрополітальної опери Андрій Добрянський, а йому акомпаньював піяніст Тома Гриньків. Челіст Нестор Цибрівський, який постійно здобуває нові осяги в американському і міжнародному світах, виступив як акомпаніст А. Добрянському у двох піснях К. Стеценка до слів О. Олеся „Літньої ночі" і „О, не дивуйся" а відтак виконав три композиції Гейдна, Жербіна, і Лятошинського, під акомпаніяментом Т. Гриньків.

У першій частині програми вечора А. Добрянський виконав „Ой, коню, мій коню", гармонізація Лисенка, і „Садом, садом, кумаченько" (гарм. Юцевича), а закінчив її трьома композиціями і арією короля Філіпа з опери „Дон Карльос" Дж. Верді, та піснями „Цар Горох", муз. Стеценка, до слів Самійленка, і „А мій батько орендар", муз. Стеценка.

Всіх трьох виконавців гості нагороджували довготривалими оплесками, вітаючи так же тепло конферансьє Аню Дидик, яка започаткувала свій 13-ий сезон ведення культурно-розважових програм на Союзівці, що їх вона теж старанно підготовляє перед сезоном, беручи до уваги рівень виконавців, смак публіки тощо.

У перервах А. Дидик представила присутніх на залі секретарів і організаторів УНСоюзу, відмічуючи їхній вклад у ріст і розвиток цієї найбільшої української організації у вільному світі, яка цього року відзначає своє 90-річчя. Конферансьє також представила головного предсідника УНСоюзу д-ра Івана Флиса і його дружину Марію, тоді них радних Володимира Кваса і Евгена Іванцева, головного редактора „Свободи" Зенона Снилика і редактора „Українського Тижневика" Юрія Зарицького та нового управителя Союзівки Івана Рабкевича.

Після короткої перерви для розставлення столів і крісел гості насолоджувались добірною музикою і піснями до танців оркестри „Іскра" з Ню Йорку.

В наступну суботу Союзівка запрезентує музично-вокальний ансамбль „Мальви" з Чікаґо, а до танців приграватиме оркестра „Темпо".

Не зважаючи на понуру дощову погоду, Союзівка започаткувала цій літній сезон вдало весело й бадьорно.

У зв'язку з державним святом, річницею Незалежности З'єднаних Стейтів Америки, яке припадає на середу, 4-го липня, газета в цьому дні не появиться. Чергове число „Свободи" друкуватиметься в четвер, 5-го липня з датою п'ятниці, 6-го липня. В середу, 4-го липня бюра Головної Канцелярії УНСоюзу і видавництва „Свободи" будуть закриті.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Свято Незалежности

Усі культурні народи світу щорічно врочисто відзначають роковини проголошення своєї державної незалежности. Був час, коли не всі у широкому світі — особливо в Африці й Океанії — мали розвинене почуття національної свідомости. Існував у тих народів племінний патріотизм або почуття спільности одного віровизнання. Але в античних народів Середземноморського обширу, хоч і поклонялися вони поганським богам, проте вже існував національний і державний патріотизм, — клясичним узором такої зрілости була антична Атенська республіка чи королівство Спарти. У новітньому часі постала ціла наука націології (і ми маємо видатних націологів, як Ольґерд Гіполіт Бочковський і Володимир Старосольський). І в нас, українців, відбувалися палкі дебати на тему: коли властиво постала українська нація, свідома, „хто ми і чиї ми діти'. І в нас дотепер існують різні погляди на тему — коли властиво розпочалась історія української політичної думки та відколи у нас оформився викристалізований державницький світогляд.

Усе це тематика наукових дослідників та політичних аналітиків-публіцистів. Фактичним основником державницького націоналізму став — за поглядами численних істориків — не Михайло Міхновський ані Юліян Бачинський з їхніми творами напереломі минулого і цього століття, а Тарас Шевченко своїм „Заповітом" та іншими політичними поемами. Тому теж логічно 1-го квітня 1917 року стотисячна маса українців, які з'явилися невідомо звідки маршувала Великою Володимирською вулицею в сторону Софійського майдану, співаючи „Заповіт", як свій національний гимн. Щойно згодом прийнято за офіційний національний гимн „Ще не вмерла Україна" Павла Чубинського, музика Михайла Вербицького, — але суперничить із ним „Не пора" Івана Франка. Співаємо ми наш національний гимн і відзначаємо щорічно на всіх місцях поселення вільних українців роковини проголошення 4-го Універсалу, як роковини нашого державницького самовизначення. Ми втратили рідну державу, але не втратили її, як ідеалу, до якого змагаємо ми і до якого будуть змагати прийдешні покоління, поки не розвалиться імперія і не прийде новий історичний шанс відзискати втрачену державність.

Усі ці і їм подібні рефлексії наче автоматично насуваються в дні 4-го Липня — дні найбільшого свята всіх американських людей. Всі вони, без різниці раси, віри і партії урочисто щороку відзначають 4-те Липня як роковини проголошення цього дня 1776 року „Декларації", що її автором був Томас Джефферсон. Підписали її члени „Континентального Конґресу" у Філядельфії. Ця Декларація була актом обвинувачення проти „тиранії" короля Великобританії, колоніяльної країни Америки, і Юрій (Джордж) III в житті не почув стільки лайок, що в Декларації, яка проголошувала незалежну від Великобританії власну державу під назвою „Зєднані Стейти Америки".

День 4-го Липня — це обов'язкове свято для всіх 50-ти стейтів Америки. Американська шкільна система занедбує навчання своїх вихованців історії, географії і природи інших народів світу, — тому загальна освіта американської людини стоїть нижче абсольвентів ґімназій Західньої Европи. Зате коштом отого навчання про зовнішній світ навчають в американських середніх школах надзвичайно багато і подрібно про Америку, в першу чергу про її історію, про її визвольну війну, яка прийшла безпосередньо після проголошення Декларації, що була в очах Великобританії бунтом, революцією американців, яким надокучила, як вони назвали в Декларації 4-го Липня 1776 року — тиранія британського панування.

Рік 1776 — це недавній час. Два роки тому святковано в Америці щойно двісті років її державности. Але за тих двісті років прибулі на американський континент іміґранти з різних країн, частина з них втікаючи від релігійних переслідувань, частина шукаючи пригод чи можливостей прожитку, створили з пустирів, рідко заселених автохтонами-індіянами, наймогутнішу в світі державу. Це було насправді „американське чудо", як його назвав тодішній ювілейний Календар-Альманах УНСоюзу, це було чудо, яке не мало прецеденту у світовій історії.

День 4-го Липня є святом для всіх американців. Але і для всіх американських громадян без різниці свого національного, етнічного, походження, без різниці статі і віри. Тому воно є святом і всіх нас, українських поселенців на американській землі, яка дала нам притулок і яка дозволила користуватись „праведним законом Вашінґтона" із його незрівняною свободою. Ми всі поклоняємося роковинам 4-го Липня, бо знайшли для себе і своїх дітей та онуків можливість плекати і власну політичну думку і творити культурні вартості, що їх не можна творити під ворожим в Україні режимом. Правильною і мудрою стала теорія д-ра Луки Мишуги про „дві батьківщини". Українці в Америці не забули своєї батьківщини України, але мають теж батьківщину в постаті З'єднаних Стейтів Америки.

Іван Боднарук

ПОДІЇ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ ОЧИМА НІМЕЦЬКОГО ІСТОРИКА

Дня 6-го червня 1984 року, в роковини десанту в Нормандії, що відбувся 40 років тому, з'їхалися володарі держав Заходу — Реґен, Міттеран, Трудо, королева Єлисавета, бельгійський король і голляндська королева на кладовищі в Кольвілі, щоб вшанувати тіні тих, що робили десант 1944 року, щоб рятувати Европу та її цивілізацію від гітлерівської Німеччини та її божевільного фюрера. Прибули і тисячі колишніх вояків, які колись воювали в Нормандії, щоб згадати поляглих товаришів, з якими може довелося і їм воювати. Десант у Нормандії був спільною операцією альянтів.

Дня 10-го травня почалася офензива німців на Заході. Голляндська королева Вільгельміна із своїм кабінетом мусіла втекти до Лондону. А Гітлер далі думав, що договориться з Англією і разом з нею вдарить на большевиків. У зв'язку з тим полетів до Англії заступник Гітлера, Рудольф Гесс, який сам тепер закінчив 90 років і далі сидить у в'язниці Шпандав. Його в 1947 році судили разом з іншими в Нюрнберзі й засудили на досмертну тюрму. Америка, Англія і Франція роблять заходи, щоб його вже звільнити але провідники СССР рішучо відмовляються.

На Гітлерові залицяння до Англії сказав йому Галіфакс: „Ми ніколи не хотіли війни й ніхто з нас не думав ні на один день її продовжувати, але мусить бути запевнена свобода нам та іншим". Отже, війна продовжується. На морі Німеччина воює успішно своїми підводними човнами і британська фльота має поважні втрати. Зате в повітряній війні має Англія більше щастя, але нехтує правилами газької конвенції. 10-го травня почали англійці бомбардувати відкриті міста.

Уже скоро після вибуху Другої світової війни почали німці думати, що станеться, коли західні держави схочуть висадитися в Норвегії і Швеції, щоб окружити Німеччину з півночі й відтяти їй довіз сирівців із Швеції. А коли Совєтський Союз почав війну з Фінляндією, була небезпека, що альянти підуть фінляндцям на допомогу через північну Норвегію і Швецію. Тому Гітлер випереджує альянтів і висилає військо на Скандинавію.

Коли німецькі літаки кінчили бомбардувати Варшаву, Гітлер скликав у Берліні 27-го вересня 1939 року генералів, повідомляючи їх, що він рішив якнайскоріше, ще цього року, розпочати наступ на західньому фронті, щоб завдати поразку французам і англійцям. Тепер, — сказав він, — для цього сприятлива нагода, бо німецька армія походом на Польщу сильно скріпилася. Противник має перестарілі танки, які хоч кількістю перевищують німців, але не можуть з німецькими рівнятися. На півночі можуть заіснувати події, які німцям можуть відтяти довіз сирівців із Швеції і створити новий фронт, який може для Німеччини стати поважною загрозою, а Совєтський Союз заохотити приєднатися до західніх потуг. Гітлер навіть має плян операцій на Заході. Відколи він відкинув опрацьований генеральним штабом плян операцій у Польщі й цим наявно приспішив поразку Польщі, він переконаний, що й тут він більше знає, ніж генерали, бо вони роблять те, чого навчилися, а він руководиться інтуіцією. Гітлер наказує зробити підготову до офензиви. Генерали мусять відійти, не маючи голосу; вони є тільки його помічниками, які мають лише реалізувати його пляни. Заряджує напад на Голляндію, Бельгію і Люксембурґ, щоб мати операційну базу для морської і повітряної війни проти Англії.

Щодо походу на Захід, Манштайн має інший плян: він боїться, що німці не знищать французьких і англійських сил, хоч би навіть дійшли до берегів Каналу. Він пропонує ударити масою танків, але Гітлер його не слухає. Бельгія відмовляється обговорювати справи з англійським і французьким штабами, щоб не дати німцям причини зламати її невтральність. Генерала Роммеля, що вславився багатьма перемогами в північній Африці аж до нещасного бою під Ель Алямайном, фюрер уповноважує наглядати німецькі оборонні споруди на західньому фронті. Але Роммель уже майже попав у неласку, мусить воювати з Ґерінґом, який не хоче йому дати потрібних літаків; він має проти себе й Рунштедта, який каже, що панцерні дивізії треба тримати біля Парижу. Роммель каже: „Якщо не знищимо альянтського десанту протягом перших 48 годин, то треба заключити мир з альянтами й подумати про смертельну загрозу із сходу, яка вже наближається до кордонів Німеччини. Коли Роммель зажадав дивізій з Італії, Гітлер йому шорстко відмовив.

А в Німеччині тривога. Нетерпляче жде населення вістки про обіцянку нової німецької зброї проти Анг-

(Продовження на ст. 4)

Антін Семенюк

НА ТЕМУ ІХ-ОЇ СЕСІЇ УНРАДИ

II.

Тому й не дивно, що після зміни попереднього Т. Закону, поза ДЦентром УНР опинилися такі поважні партії й організації, які були основоположниками реорганізованого ДЦентру від 10 червня 1948 року, як, наприклад: ОУН під проводом Миколи Плавюка, УРДП під проводом Михайла Воскобійника, УНДО під проводом д-ра О. Яворського, Селянська Партія УСП і поважна частина Громадського сектора, бо вони вважали, що в таких умовинах їхня співпраця не принесе ніякої користи для української визвольної справи.

Президент у своїй статті порушив два найважливіші питання, а саме: Державний Центр, як символ нашої держави і справу консолідації навколо Державного Центру УНР, яка має бути темою IX-ої Сесії.

На жаль, про державну символіку в нас говориться дуже поверховно. Одні її розуміють, як три золоті літери „УНР", інші, як тризуб обведений лавровим вінком і що всі ці емблеми означають самостійність України, це так, але коли йдеться про леґітимність і переємство Державного Центру УНР, про яке ми дуже часто говоримо, то мусимо пам'ятати, що Українська Народна Республіка була демократичною державою і тому ми зобов'язані дотримуватися не лише її зовнішньої форми і назви, але й її державної ідеології і змісту. Тим більше, що за всіми ознаками в сучасній Україні ми бачимо, що там йде боротьба не тільки за національні, але й за демократичні свободи. Крім цього ми вважаємо, що саме демократія є кращою формою для організації нашого громадського й політичного життя у вільному світі та найкращою формою для міжнародних виступів.

Українська Народна Республіка є незаперечним історичним фактом існування української демократичної держави в недавному минулому і з тих позицій було б найзручніше вести нашу дальшу визвольну політичну діяльність і Державний Центр УНР міг би відіграти найвидатнішу ролю, але з умовою, що навколо нього буде згуртована бодай та частина української громади, яка визнає плюралізм, демократію та майбутність української народоправної держави.

Але, на жаль, не є секретом, що сучасний Державний Центр під цю пору з вище поданих причин перебуває під владою лише двох невеличких політичних партій і є в надзвичайно напружених відносинах із власною українською громадою. Продовження таких відносин в майбутньому може довести до цілковитої втрати вже тепер захитаного авторитету ДЦентру серед українського суспільства і тим самим він може бути спаралізований у його зовнішніх виступах.

Тому IX-та Сесія УНРади повинна б поважно призадуматися над питанням замирення в українській громаді, наладнанням добрих відносин та створенням відповідних умовин для консолідації.

У зв'язку з цим поставмо перед собою питання, чи можлива в нас консолідація? Недавно автор цих рядків був на одній конференції представників кількох поважних політичних партій і організацій і прийшов до висновку, що консолідація в нас під сучасну пору цілком можлива, коли створимо відповідні обставини взаємної толеранції, пошани і довір'я та впорядкуємо справу нашого законодавства так, щоб кризи в ДЦентрі вже більше не повторювалися.

Ясна річ, для того, щоб міняти Т. Закон, треба було б вибрати спільну комісію, яка, керуючись добром Українського Державного Центру і добром української визвольної політики, переглянула би цей Закон і зробила такі рекомендації, щоб УНРада стала справжнім „Народнім законодавчим представництвом" та щоб в гармонійному збалянсуванні обов'язків і привілеїв всі три складові частини ДЦентру під авторитетним проводом Президента УНР могли успішно виконувати свої загальнонаціональні обов'язки.

Для здійснення такого стану, треба було б в першу чергу скреслити всі параграфи, які дозволяють розв'язувати УНРаду та дозволяють Урядові самовільно міняти закони. УНРада повинна діяти від сесії до сесії — аж до часу заприсяження членів УНРади нової каденції. Цю вимогу мотивуємо тим, що розв'язання УНРади — це криза, яка викликає серед більшої чи меншої частини членів УНРади невдоволення, а в українській громаді підозріння і знеохочення підтримувати ДЦентр.

Друге. Треба б зредукувати Номінаційний сектор лише до представництва від церковних, наукових та центральних громадських організацій.

Третє. Відповідно збільшити число членів УНРади від більших українських політичних партій і організацій, беручи до уваги те, що ці члени були і повинні бути активними в українському громадському й політичному житті поміж сесіями на місцях свого поселення.

Вище подані зміни подаємо лише для прикладу. розуміється, що таких змін є значно більше, але як вже сказано, їх слід залишити для опрацювання згаданої спільної комісії, яка повинна б зробити відповідні рекомендації для обосторонного одобрення.

Позитивне вирішення цієї справи могло б спасенно змінити відносини в цілій українській громаді.

ЖИТТЯ І ЗДОРОВ'Я

Д-р Ростислав Сочинський

Старіння — міти і дійсність

Різні чинники, як, наприклад: поліпшення лікарської опіки, поширення здоровної освіти, більш раціональне відживлення, кращі санітарні умови тощо — спричинились до зросту населення старшого віку. Тому число людей віком понад 65 років збільшується з року в рік, зокрема в державах Заходу. Можна здогадуватись, що ця спрямованість буде і далі продовжуватись у роках, що перед нами і що пересічна довжина людського життя буде все більше збільшуватись. Дуже важливе для нас всіх те, щоб якість цього пізнього життя була задовільно виповнена так довго, як це можливе.

Не всі однаково сприймають пізніші роки життя. Це все дуже індивідуальне. Одні залишаються далі меткими, жвавими, проворними, активними і здібними вести продуктивне життя без зовнішньої допомоги. Іншим — старший вік проходить досить тяжко.

Розуміючи зміни та проблеми, що зв'язані з процесом старіння та вивчаючи способи та методи, як з ними справлятися, це все може поліпшити під багатьма оглядами цей пізній відтинок людського життя.

Старість — це ще не кінець життя. Це часом тільки початок певної його фази. Більшість старших віком людей вже більше не обтяжені обов'язками виховування своїх дітей, або вимогами їхньої заробіткової праці. Це час, коли вони можуть жити для власного задоволення.

Старші віком люди мають змогу доповнювати свої знання, або займатись улюбленими зайняттями, на які не було часу під час заробіткової праці, або ще краще виявляти свою продуктивність у добровільній діяльності у рідних добродійних суспільних чи наукових організаціях, чи установах, які не раз дуже потребують допомоги.

Іноді старша людина дуже тяжко переживає втрату не тільки праці, якою вона займалась майже усе своє життя, але також близьких приятелів, чи членів родини, які повмирали. Наступає тоді самотність і відлюдність, які підсилюються різними фізичними й духовими недомаганнями, зв'язаними з літнім віком.

Не зважаючи на ці неґативні моменти, можна все таки далі жити щасливо, достосовуючись до цих життєвих змін. Можна собі створити життя, повне цілеспрямованости, почуття власної гідности і задоволення.

Дуже часто створюються помилкові поняття про життя старших громадян. Наведемо кілька прикладів т. зв. „мітів" (М) у протиставленні до дійсности (Д)

1) (М) Старші віком люди відзначаються старечою неміччю, сенільністю.

(М) Висловлюючись точно: стареча неміч, чи — інакше „старезність" — це не те саме, що старший вік. Старезність спричиняють деґенеративні зміни нервових волокон мозку. Багато сеньйорів ніколи не стає старезними — хоч це може статись також серед молодших віком людей.

2) (М) Старші люди не є такі мудрі та продуктивні, як молодші віком.

(Д) Занепад здібности ясно думати зв'язаний з пошкодженням мозку, а не із старшим віком. Недавно переведені досліди здорових людей у віці між 65 і 75 років не виявляли пониження „IQ", розумових спроможностей людини.

3) (М) Більшість старших людей відзначається поганим здоров'ям і їм тяжко допомогти.

(Д) Багато здоровних проблем, характерних для старшого віку, відповідна лікарська опіка може поліпшити, а то й цілком усунути. Погане здоров'я — це не є нерозлучна риса старшого віку. Відповідне відживлення, фізичні вправи і постійна лікарська опіка можуть запобігти поважним недугам.

4) (М) Більшість старших людей мусить бути приміщена в окремих притулках.

(Д) Не більше, як 5 відсотків старшого покоління вимагає приміщення в інституціях. 95 відсотків може жити самостійно у своїх родинах, чи громадах.

5) (М). Старші люди тратять зацікавлення у статевому спілкуванні.

(Д) Коли статеві зацікавлення і активність послаблюються з віком, то переважно старші люди все таки далі відчувають статеві потреби і бажання. Теплота й інтимність близьких стосунків потрібна зокрема для тих старших і старих людей, які зазнали великих життєвих втрат.

П'ЄР ТРУДО, ЯКИЙ в тих днях уступає з посту прем'єр-міністра Канади, здобув нагороду фундації Альберта Айнштайна в ЗСА, яка виносить 50.000 американських долярів. Нагороду признали йому за працю над роззброєнням у світі, а вручать її на спеціяльній церемонії в листопаді ц.р.

ГРЕЦЬКИЙ УРЯД ЗВІЛЬНИВ із в'язниці йорданського терориста, що підложив бомбу до багажу одного із пасажирів на американському літаку минулого листопада. Бомба на щастя не вибухла, але вину йорданського члена терористичної групи доказано. Тому звільнення його тепер приписують антиамериканській настанові соціялістичного уряду у Греції.

Ю. Бойко

ІЗ СІМ'Ї ВЕЛИКИХ

Святослав Гординський — народжений 1906-го року — син знаного літературознавця Ярослава, вчився у художника Новаківського у Львові, а далі студії в Берліні і довший час у Парижі зробили його спадкоємцем кращих европейських здобутків культури. І в Европі, і за океаном чує він себе, як вдома.

Поет, літературознавець, критик, перекладач, художник, особливо представник великоплощинного церковного малярства, дослідник художньої штуки, автор і укладач мистецьких монографій (Шевченко — маляр — 1942, Павло Ковжун — 1943, Крук, Павлось, Мухин — 1947, Українська ікона — XII-XVIII ст. — 1973-1981), і перекладач із чужих мов, знавець і дослідник „Слова о Полку Ігореві" — і це ще не все. Зате все це робить Гординський зі знанням, із талантом, і з великою трудолюбністю. І тому я без компліменту, а з почуттям повної відповідальности смію прилучити його ім'я до великих, всесторонніх своєю діяльністю і високоталановитих діячів нашої культури, як Б. Грінченко, М. Грушевський, П. Куліш і деякі інші.

Його місце серед еміграції щодо творчих осягів я бачу поруч світовеликих наших людей. У збірці „Слово о Полку Ігореві", укладеній С. Гординським 1950 року, ми бачимо вдумливий переспів твору, нові нюанси: вони характеризують знання величезної літератури. В цій дорогоцінній пам'ятці Гординський опирається на знання українських джерел „Слова". Він іде за Житецьким, Потебнею, Огоновським, Грушевським. Донедавна в літературознавстві переважав історико-культурний підхід до „Слова". Натомість увага Гординського до „Слова" — саме як до мистецького твору. Гординський поширив розуміння „Слова" і знайшов йому місце серед стародавньої української літератури. Він присвятився студіям перекладів „Слова". Крім того, зробив переклад на німецьку мову і виніс українське трактування твору на міжнародне поле. Перевів блискуче вияснення одного із темних місць поеми (Сон Святослава).

Книгу „Українська ікона" видав Гординський трьома виданнями (1973 — українською і англійською мовами; 1981 — німецькою, за підтримкою Австрійського міністерства науки і дослідів за рекомендацією віденського кардинала Франца Кьоніґа). Тут знайдемо широке охоплення іконопису з XII — кінчаючи XVIII століттям, спробу теоретичного узагальнення стильового і культурно-історичного розвитку ікони. Уміщено 24 кольорові відбитки, 195 фотографічних. Бачимо всенаціональний підхід автора, який представляє ікони всіх теренів України. Доцільно було б більше використання публікацій Логвина, з його багатою колекцією наддніпрянського матеріялу. Та все таки безсумнівним є величезне культурне і національне знання книги Гординського.

Увага до іконописного мистецтва на Заході велика. Російська фальсифікація, підводження всього під знак російської культури, вражаюча. Добрий тактичний хід Гординського: не полемізувати з росіянами, а документально протиставитися, показати стильову неодностайність ікони Східньої Европи.

Гординський є видатним перекладачем. На протязі всього свого творчого життя він перекладав поезії з різних чужинних мов на українську. Невеличку частину цього великого здобутку — 60 перекладів з латинської, італійської, французької, англійської, американської, німецької і польської видав Гординський 1961 року окремою книжкою. Тут читача захопить і самий вибір поезії, і майстерність перекладу і вчування в сенс оригіналу.

Спеціяльно заслуговують на увагу переклади з поезій Франсуа Війона, найталановитішого поета кінця середньовіччя й початку ренесансу, веселого пригодника й забіяки, ув'язненого й тортурованого і чудом врятованого, про якого ніхто не знає, як він закінчив життя, і все ж тами дуже популярного у Франції своїми терпкими поезіями, які й нині читають й ґрунтовно досліджують вчені. Постійний нахил до бурлеску; гострота мислення, дотепність, чудове володіння скарбами народної мови, сатира, змішана з гострою вульґарністю, а разом з тим побожність і гуманність — ось властивості творів Франсуа Війона.

Перекладати його поезії — це значить схопити дух французького политого вином анархізму. Це значить — розумітися в давній французькій мові й урахувати досліди і розшифровування його поезій французькими літературознавцями. Все це успішно зробив Гординський і вперше подарував нашій культурі повну збірку творів найталановитішого французького поета давніх віків. Цим самим Гординський поставив українську перекладну літературу на особливе місце, бо жадною слов'янською мовою немає повного Війона, є гарні польські переклади, але не повні, є недосконалі російські, навіть із фальсифікацією. У французького поета є образок змагання єпископа з чортом; єпископ хапає чорта за роги й підкоряє його, в російському т. зв. перекладі виходить, що єпископ братається з чортом.

Між іншим, Гординський є також дбайливим перекладачем Шарля Бодлера, що вмів сполучати романтизм із клясицизмом, інтуїтивізм із напругою мислення. Бодлера на українську мову перекладав не тільки Гординський, коло творів французького поета заходжувалися й інші міцні таланти. серед цих перекладачів опинився й Іван Драч (поезія „Благословенна", , ж. „Вітчизна", 1978 н. 9.). І дарма, що в його перекладі є блискітки талановитої простоти, він своїм перекладом зганьбив себе, адже цей переклад треба почасти назвати плягіятом, бо нечесний талановитий перекладач украв у Гординського ряд рим і навіть частини фраз. Випадковий текстуальний збіг рим міг бути хіба один — два рази, але не цілий ряд їх.

Про оригінальні поезії Гординського Михайло Рудницький писав у „Ділі" 29-го, 1939 року — „До його поезії ставляться з недовір'ям... широка маса публіки із різними критиками. У деяких грає ролю особиста нехіть, але у більшості щире переконання, що він не справжній поет, тільки „експериментатор". Хто шукає за чимось новим, не задовольняючись дотеперішніми осягами, мусить „експериментувати", наче вчений у лябораторії. С. Гординський ставить собі дуже великий рівень для своїх осягів, рівень іще не признаний, для більшости незрозумілий, бо це атмосфера всіх експериментів наддніпрянської поезії. Тут і мова з новими висловами, що ще не придбали у нас права громадянства в буденщині, і наголоси, до яких не звикло наше вухо, і розмір, у якому більшість не віднаходить мелодії та ритму, і тематика, яку не можна підтягати під знані мотиви...

(Закінчення буде)

Успіхи українки в Австралії

З далекої Австралії наспіла вістка про успіхи молодої українки Олександри Пєховяк в австралійському світі. Хоча дещо спізнена новина, але все ж таки актуальна в цьому році століття українського жіночого руху, коли українські жіночі організації відзначують жінок, що здобули визначні осяги, тим більше, що Олександра була відзначена за професійні осяги в чужинному середовищі українського поселення.

Олександра вибрала туристику як професійну кар'єру, почавши працею стюардеси на летунській австралійській лінії Квантас в 1967-70 роках, а доповнила студії в Женеві диплЬомом в ділянці туристики та курсом публічного промовця. Потім почала працювати в департаменті австралійської комісії туристики на різних постах, в тому протягом кількох літ очолювала сиднейське бюро.

Як фахівець подорожної індустрії вона бере участь у різних конференціях, програмах і виставах в Австралії і закордоном, щоб пропаґувати туристику до Австралії. Поширюючи свої контакти, вона включилася активно в працю жіночої австралійської подорожної ліги, котру вона й репрезентувала на міжнародному терені, як колишній директор Міжнародної Федерації жіночих подорожних організацій на Австралію.

За свої професійні осяги в індустрії туристики О. Пєховяк була кілька разів відзначена. При відзначуванні „Жінок Року" в Сиднеї вона була в групі 20-ти жінок, що вирізнилися у різних професіях, була також поміж жінками, вшанованими як „Жінка з досягненнями" в Австралії на рік 1983. під час церемонії 14-го листопада минулого року в Мельборні у присутності Лейді Стефен, жінки генерального губернатора, за свій вклад для поширення австралійської туристики та за працю для громади.

Олександра Пєховяк вийшла із українського середовища в Австралії, де вчилася в українській школі та належала до молодечого товариства СУМ; співала в хорі „Боян" та виступала в ансамблі народних танців. Олександра активна в Союзі Українок Австралії, займаючи пост англомовної секретарки; зорганізувала для СУ двомовну (українсько-англійську) програму на ФМ хвилях в радіо Сиднею. Повна енергії і ініціятиви, вона знаходить час, щоб допомогати Сестрам Василіянкам у праці в садочку; очолює Союз писанкарів в Сиднеї, та ще й заанґажувалася в Комітеті для відзначення тисячоліття хрищення України.

Зацікавлена етнічними групами країни, О. Пєховяк є членом екзекутиви Ради етнічних громад (N. S. W.), де репрезентує Федерацію українських Жіночих Асоціяцій в Австралії. Вибрана делеґаткою Федерації рад етнічних громад Австралії, брала участь в одноденному з'їзді жіночих організацій у парляменті в Канбера 9-го листопада 1983 року, репрезентуючи жінок еміґранток Австралії.

Цю жіночу конференцію спонзорувало Бюро статусу жінок в департаменті прем'єра-міністра і кабінету, котре очолює сенатор Сузан Раєн, міністр освіти та справ молоді. Ціллю конференції, в котрій взяли участь 50 делеґаток із більших жіночих організацій з цілої Австралії, було довести до відома уряду домагання жінок та продискутувати потребу дорадчої ролі жіночих організацій в справах жінок перед урядом. Згідно з інформаціями, прем'єр-міністер запевнив делеґаток і присутню пресу про своє прихильне становище до цих справ, доказом чого мало б бути встановлення бюра Статусу жінок. Правдоподібно, приспішило це і домагання секретаріяту Об'єднаних Націй, щоб уряди провірили, який поступ осягнули жінки даної країни в період Декади ОН (1976-1985) в ділянці рівноправности, та подали звіт Генеральному секретареві ОН, котрий звітуватиме на кінцевій конференції Декади в 1985 році в Найробі, столиці африканської держави Кенії.

Олександра Пєховяк поруч прем'єр-міністра Австралії Роберта Говк у парляменті в Кенбера в листопаді 1983 року під час конференції жіночих організацій.

Організація бюра Статусу жінок—це значний осяг для австралійських жінок в рамках Декади--українським жінкам є важливою співучасть українки в цій конференції, бо з цієї платформи може відкритися вступ до офіційної делеґації австралійського уряду на світову жіночу конференцію в Найробі. Українські жіночі організації Австралії повинні б внести її кандидатуру і морально і фінансово піддержати, бо це було б в інтересі усього українського жіноцтва у вільному світі.

Слід поґратулювати Олександрі Пєховяк за її професійні досягнення в Австралії, дати признання за її постійну активну участь в житті української громади та працю для українських жіночих організацій і побажати їй на майбутнє ще більших успіхів.

Написала **Дора Рак**,
на підставі інформацій
Оленки Шевчик, голови СУ
Австралії в Сиднеї.

ДВА ЕКСПЕРТИ СУДОВОЇ медицини у Філіппінах жадають від спеціяльної комісії розгляду вбивства провідника опозиції Беніно А. Аквіно, щоб дозволили на ексгумацію його тіла. Вони вважають, що радіологічна аналіза може ствердити чи атентатчиків було двоє і чи вони двічі стріляли до Аквіна.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.
пл. сен. кер. ДАРІЇ НАВРОЦЬКОЇ

яка відійшла у Вічність на 92-му році
свого трудолюбивого життя у Вінніпеґу, Ман., Канада

В П'ЯТНИЦЮ, 6-го ЛИПНЯ 1984

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в таких містах:

ВІННІПЕҐ, катедра св. Володимира і Ольги год. 7-ма вечором,
ТОРОНТО, церква св. Миколая, год. 7:30 рано,
ЧІКАҐО, собор св. Володимира і Ольги, год. 7:30 рано,
ВУДСТОК, Онтаріо, манастир оо. Студитів
РИМ, Студіон оо. Студитів.

Просимо про молитви за Її душу!

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили:

III — 84

250.00 дол. — Іван і Ева Дідич;
по 200.00 дол. — д-р Дмитро і д-р Дарія Кострубяк, д-р Богдан Целевич;
по 100.00 дол. — д-р Дарія Рижевська, Степан Ривак, Українська Фед. Кредитівка в Рочестер, Н.Й., Михайло Дорош, Михайло і Анна Похмурські, д-р Юрій і д-р Марія Дицьо, Володимир і Ольга Сусла, Марія Форостина, д-р Теодор і Мира Залуцькі, Микола і Ернестина Гнатик;
по 50.00 дол. — Теодор Стельмах, Осип Бережницький, Михайло Середа, Станислава Дворян, Теодор Зубрицький, Українська Фед. Кредитівка в Рочестері, Н. Й., Мирослав і Марія Лібер;
по 25.00 дол. — Дарія Н. Кузик (в пам'ять бл.п. Ніни Лужницької), Гелен Сугорська, Степан і Оксана Богданович, Ірена Ільницька, Остап Гац;
по 20.00 дол. — Іван Заполюх, Володимир і Марія Чижик, Володимир Божик, Любомира Ольга Палій, Степан і Луїза Галайда;
15.00 дол. — Михайло і Валентина Дуциловичі (у пам'ять Матері і Тещі бл. п. Віри Шахвор — неприйнятий гонорар Евдокії Блавацької);
по 10.00 дол. — Анастазія Ікалович, інж. Володимир Сіяк, Тимко Бойко.

З нагоди 92-их уродин Блаженнішого Патріярха Йосифа зложили:

100.00 дол. — Михайло і Марія Рокицькі;
по 50.00 дол. — Марія Ривак, мґр. Александер Луцький;
по 25.00 дол. — Григорій і Анна Олійник, Іван і Анна Квік;
по 20.00 дол. — Люба Мосевич, Дмитро Шабля;
15.00 дол. — Наталія Карплюк;
по 10.00 дол. — Анна Ткач, Олена Филипович, С. Тестюк.

На радіоавдицію „Голос Української Діяспори" зложили:

по 100.00 дол. — Іван і Іванна Антоняк, д-р Тетяна і Зенон Цісик;
по 50.00 дол. — Богдан і Христина Турченюк, Дмитро Сенюх;
30.00 дол. — Марія Білозор;
по 25.00 дол. — Дарія Кузик, Осип Бережницький;
20.00 дол. — Марта Рудик;
по 15.00 дол. — Михайло Середа, Тимко Бойко, Катерина Марків.

На Шаховий Турнір зложили:

25.00 дол. — Лев Блонарович;
5.00 дол. — Оксана Бережницька.

468.00 дол. — Коляда у Філядельфії — 5-та частина.

1,350.00 дол. — Українське Патр. Товариство в Гартфорді, Конн. — перша рата збірки з нагоди 92-их уродин Блаженнішого Патріярха Йосифа.

112.00 дол. — Збірка на тризні бл.п. Дарії Романчак в Рочестері, Н. Й, зібрав Дмитро Рудий.

Збірка замість квітів на могилу бл. п. Наталії Олійник — переслала д-р Александра Шкільник, Акрон, Огайо, зложили:

200.00 дол. — Родина;
по 50.00 дол. — д-р Стефан і Люба Іванчуки, д-р Володимир і Надія Шкільники, Богдан Похмурський;
30.00 дол. — д-р Евген і Галя Мартинюки;
25.00 дол. — інж. Зорян і Дарія Городицькі;
20.00 дол. — д-р Міра Сагайдак;
по 10.00 дол. — д-р фіп. Стефан Сагайдак, мґр. фарм. Іван і Ольга Городицькі;
5.00 дол. — Стефан Волошин.

Листа ч. 1364 — збірка в Маямі Біч, Фльорида, переслала Вероніка Цегельська, зложили:

по 20.00 дол. — Вероніка Цегельська, Василь Ґелембей;
по 10.00 дол. — Федір Попович, П-во Р. Крунис, Ольга Ковальчук, Лев Чучман, Анна Івашко, Микола Гладкий, Василь Бора, Павло Ґаладца, Богдан Остапюк;
по 5.00 дол. — Іван Ташковський, Параска Вілiям, Василь Давидович, Іван Баранецький, Стефан Чорпа, Петро Гищак, Степан Венґльовський, Вілліям Ди Боїс, М. А., Роман Венґльовський, Віра Гарасимів;
4.00 дол. — Юрко МекКей;
1.00 дол. — д-р Юрій Тершаковець.

Коляда Українського Патр. Товариства в Бостоні, Масс., зібрав д-р Іван Дідюк, переслав Стефан Сідлярчук, зложили:

по 10.00 дол. — о. Петро Огірко, д-р Іван Дідюк, мґр. Роман Федорів, Дмитро Мельник, Ярослав Чайківський, Любомир Щудлюк, Дмитро Галонька, Володимир Федорів, Богдан Зозуля, мґр. Орест Щудлюк, Михайло Нозаль, Іван Станчак, Володимир Василишин;
по 5.00 дол. — Володимир Гетманський, мґр. Михайло Гайда.

Листи чч. 1897 і 1900 — збірка Українського Патр. Товариства в Кергонксоні, Н. Й. під час святкування 92-річчя уродин Блаженнішого Патріярха Йосифа, збірщики: Роман Равлюк і Михайло Куриляк, переслав д-р Микола Барусевич, зложили:

по 50.00 дол. — Марійська Дружина, Братство св. Володимира, д-р Роман Осінчук;
по 25.00 дол. — Михайло Куриляк, М. і Е. Гнатів;
по 20.00 дол. — Михайло Кухнів, Е. і М. Смішкевич, д-р М. і С. Барусевич;
по 10.00 дол. — М. і А. Вовчук, В. і М. Квас, д-р Б. і М. Кондра, Евген Лукомський, Ярослав Салук, І. і М. Паращук, Филип Оприск, М. і О. Бодляк, А. і К. Бук, Дмитро Шпак, Галина Хамула, І. і М. Нейлко, Іван Борис, Юрій Федюк, Степан Орловський, Параскевія Попадюк, Осип Безкоровайний, Дарія Горняткевич, Степан Петричка, Ярослав Лесів;
по 5.00 дол. — Іван Хемій, Родина Досяк, Р. і Т. Чучкевич, Микола Аврамчук, Роман Равлюк, Григорій Мокляк, Микола Василик, Іван Хлистак, Юрій Оршуляк, Д. і І. Кульчицький, Йосиф Гивель, В. Сушко, В. Тутка, Павло Махтура, В. Б.;
2.00 дол. — М. Явчин.

305.00 дол. — Дохід з обіду.

Збірка в Пассейку, Н. Дж., з нагоди уродин Блаженнішого Патріярха Йосифа, зложили:

1,300.00 дол. — Парохіяни церкви св. о. Миколая;
по 100.00 дол. — Михайло і Текля Карлицькі, Михайло і Ольга Косаревичі, Іван Кузь, Григорій і Текля Матвіїшин, Анна Сливка;
50.00 дол. — Михайло і Євгенія Тиньо;
20.00 дол. — Анастазія й Вероніка Воронки;
15.00 дол. — Степан і Стефанія Покори.

Збірка у пам'ять бл. п. Романа Гайдука, переслав Володимир Горбовий, Голмес, Па., зложили:

на Патр. Фонд:
50.00 дол. — Володимир і Галя Горбовий;
15.00 дол. — Стефанія Гайдук;
на радіоавдицію в Україну:
50.00 дол. — Є. Лесик.

Пожертви у пам'ять бл. п. Климентини Кульчицької, переслав М. Насевич, Філядельфія, Па., зложили:

25.00 дол. — Остап і Ярослава Олесницькі;
по 10.00 дол. — Анна Клос, Марія Білозор, Марія Ставнича;
5.00 дол. — Осип Бережницький.

Листи ч. 1890 і 1891 Коляда Укр. Патр. Товариства в Гемпстед, Н.Й. зібрав і переслав Микола Курчак зложили:
433.00 дол. Велик, Базар Відділу Укр. Парт. Тов. 1983.
по 100.00 дол. Петро Квозко, Василь Захарія, Микола Курчак,
50.00 дол. о. Крипош, Еміліян Шараневич,
по 30.00 дол. д-р Юрій Солтис, Степанія Саґата,
по 25.00 дол. Дмитро Жеграй, Лукін Ярош, Орест Дацьків, Михайло Якубовський, Ярослав Курчак, Зеновія Зарицька, Христина Леонард, Юрій Захарія, Емілія Захарія-Гирд, Відділ Укр. Патріярхального Товариства в Гемпстед Відділ Союзу Українок, Католицький Клюб,
по 20.00 дол. Марія Колосівська, Михайло Щерба, Михайло Мандибур, Степанія Маланчук, Роман Британ, Володимир Шпачинський, Іван Козловський,
по 15.00 дол. Марія Слаба, Василь Щерба, Роман Романюк, Остап Погорецький, Василь Горинь,
по 10.00 дол. Володимир Стоць, Атаназій Сваричевський, Богдан Подолюк, Стапан Кулинич, Іван Кепчак, Степан Коханівський, Василь Ґерула, Теодор Барняк, Олег Декайло, Петро Шанайда, Іван Клим, Яким Курчак, Богдан Копистянський, Анна Малмяк, Анна Андрухів, Іван Лотоцький, Михайло Вовк, Марія Лисак, Юрій Колач, Іван Винник, Михайло Думенко, Іван Плетеницький, Михайло Петрига, Тадей Липинський, Ілля Цьопик, Михайло Мотуз, Михайло Рій, Іван Мотлос, Іван Пакош, Мирон Мицьо, Пабло Коваль, Йосиф Сидор, Микола Дідора, Володимир Клюба, Іван Колодій, Марія Пайда, Степан Мамус, Ольга Маліґловка, Ірина Копистянська, Петро Ґрещук, Роман Мац, Михайло Качмарчик,
6.00 дол. Михайло Федько,
по 5.00 дол. Анатоль Вовк, Казимир Липинський, Анна Аґрес, Василь Козак, Тарас Вакулінський, Параскевія Мотуз, Володимир Літепло, Алісія Доскоч, Осип Квас, Петро Вишинський,

Листа ч. 1907 — збірка Релігійного і Культурного Центру в Норт Порт, ФЛА збірщик Теодор Швабінський, переслав Іван Лотоцький, зложили:

100.00 дол. М. Кузьма,
40.00 дол. Теодор Швабінський,
25.00 дол. Марія Стефанишин,
по 20.00 дол. Петро Королишин, С. і К. Гарасимів, Володимир Різник, Володимир Кукурба, Ірина Варивода, д-р Ол. Соколишин, Микола Попович, М. і Я. Тесарович, Володимир Тритяк,
по 10.00 дол. Іван Потоцький, д-р Микола і Софія Барусевич, Міра Павх, Яків Рудяк, Б. Козак, д-р Павло Сенлих, Володимир Тимошенко, Лідія Величковська, Орест Питляр, С. Пурій, Д. Ламницька, П. Грабович, М. Кассараба, д-р В. Є. Галіян, Роман Литвин, Сидір Новаківський,
по 5.00 дол. Анна Рудик, Ольга Кобзяр, Роман Іваницький, Євгенія Петрина, М. Кришталька, І. Марченко, В. Бущак, д-р П. Турула, С. Спас, В. Борецький, Люба Потічна,
2.00 дол. І. К.
1.00 дол. В. Мендзяк,

287.00 дол. Норт Порт, Фльо. збірка (без листи,) з нагоди Уродин Блаженішого Партіярха Йосифа.

Збірка в Дітройті, МІ з нагоди святкування річниці Уродин Блаженішого Патріярха Йосифа — переслав Анатоль Ромах, зложили:
100.00 дол. Петро і Віра Гнатюк,
25.00 дол. Атанас і Зірка Слюсарчук,
по 20.00 дол. Антін Карбяк, Ярослав Кривий, Анатоль і Ольга Ромах,
15.00 дол. Анна Филипів,
по 10.00 дол. Микола і Олена Климишин, Олена Гевко, Осип Пастернак,
5.00 дол. Володимир Грицьків,

дальше зложили:
200.00 дол. інж. Богдан Коссак і Олена Гевко — у 45-ту Річницю смерти Брата бл.п. Зенона Коссака який згинув від ворожої кулі в Карпатській Україні,

Збірка замість квітів на могилу бл.п. Зенона Єзерського — переслала Ірена Єзерська, Парма, ОГ.
зложили:
по 25.00 дол. 5 Відділ У.З.Х. ім. Олени Теліги в Клівленді, Ред. Роман Данилевич, Микола і Володимира Кавки, Ірена Єзерська,
20.00 дол. родина Поповичів,
по 10.00 дол. д-р Кривяк з Родиною, Бордун з Родиною, Марія Луцишин,

Листа ч. 1848 — збірка в Сиракузах, Н.Й. — зібрав і переслав д-р Святослав Клюфас,
Замість квітів на могилу бл.п. Михайла Тимяка зложили:
200.00 дол. Богдан і Марія Тим'яки,
по 50.00 дол. д-р Василь і д-р Роксоляна Лончина, д-р Богдан і Ляриса Іванець, д-р Остап і Інґрід Буманюк,
30.00 дол. Марія Міняйлюк,
по 25.00 дол. інж. Богдан і Марія Ковалюк, Володимир і Александра Лоґуш, Володимир і Ліда Хоменко, д-р Богдан і Марія Ковалюк, д-р Богдан і Дарія Кміцикевич, д-р Святослав і д-р Галина Клюфас,
20.00 дол. д-р Анвар Агмед,

дальше зложили:

по 100.00 дол. інж. Тарас і Юліяна Шепелявий, Софія Фраціян, д-р Святослав і д-р Галина Клюфас,
по 25.00 дол. д-р Богдан і Дарія Кміцикевич, мґр. Михайло Середович, Петро і Софія Башуцькі,
по 20.00 дол. Володимир і Бронислава Мельничук, Роман Данилюк, Павло Карпишин,
по 10.00 дол. Ілько Мигдаль, Григорій Свєнціцкий, Марія Крохмалюк, Володимир Ревюк,

Українське Патріярхальне Товариство, Бафало, Н.Й.
Листи ч. 1644, 1645, 1898, 1899, 1909
Збірки за 1983 рік — переслав Василь Макух.
Збірщики:
листа ч. 1644 — Михайло Мандзій, Оксана Бережницька, інж. Корнель Дзюба,
листа ч. 1645 — Василь Макух, Ольга Чмола,
листа ч. 1898 — Василь Макух, Микола Паславський, Василь Бейбер,
листа ч. 1899 і 1908 — Василь Макух,
листа ч. 1909 — Онуфрій Білоголовський,
зложили:
1,000.00 дол. Бінґо (субота),
500.00 дол. Товариство за Патріярхат у Бофало,
по 100.00 дол. інж. Микола Барицький, Іван Макух, д-р Евген і Неоніля Стецьків, Ірена Лаврівська,
по 50.00 дол. Гаврило Андрушко, Оксана Бережницька, д-р Мирослав Грецишин, Михайло Лисак, Лев і Дарія Ломиш, Василь і Анна Макух, Роман Макух, 159-ий Відділ „Провидіння".
40.00 дол. Степан Шипилявий,
35.00 дол. д-р Мирослав Перейма,
30.00 дол. Володимир Поліщук,
по 25.00 дол. Іван Білинський, Онуфрій Білоголовський, Зенон Боднарський, інж. Христина Бравн, Ричард і Оксана Вісневські, Антін Вішка, Володимир Ганицький, Володимир Данилюк, Михайло Депутат, інж. Корнель Дзюба, д-р Семен Дорощак, Софія і Богдан Дусанівські, Анастазія Ільківська, Дмитро Ільківський, Володимир Каричак, Микола Левчик, о. Іван Мак, Михайло Мохнач, Інярій Папуга, Ореста Перейма, Іван Перцак, інж. Ярослав Пришляк, Ольга Сукман, Ігор Чмола, Ольга Якубовська, Гуцульське Товариство ім. О. Довбуша,
по 20.00 дол. Дмитро Баранецький, Михайло Блендоногий, Тетяна Блендонога, Стах Бащак, Зоряна Гайнс, Іван Горбачук, Ярослав Гумик, Марія Ґрех, Іван Дроздовський, Михайло Значко, Іван Коман, Юліян Коссовський, Тетяна Криницька, Михайло Курляк, д-р Михайло Лоза, Михайло Мандзій, Василь Мельник, Ігор Мороз, Микита Осташук, Інярій Паращій, Михайло Пелех, Наталія Пивоварник, Дмитро Пітулай, Микола Погаратний, Теодозій Пришляк, Михайло Проценко, Анастазія Прощишин, Евген Романишин, Ярослав Слободинський, Михайло Сташків, Марія Федірчик, Роман Цьопко, Олекса Школьний, Тимко Юрків,
по 15.00 дол. Софія Безушко, Юрій і Ксеня Габаланов, Роман Касирик, Теодор Коромишин, Михайло Коцай, д-р Степан Мандзик, Богдан Мороз, Марія Одонел, Йосиф Пастух, д-р Роман Топольницький, Кикилія Тиховська, Роман Федик, Петро Хома, Ірина Шинаровська,
по 10.00 дол. Анна і Пелягія Андрушко, Роман Багнюк, Анна Баркер, Василь Бейгер, Стефанія Бойко, Ярослав Бойченюк, Текла Була, Марія Бумбар, Іван Гайдук, Дмитро Ганущак, Петро Гаравус, Тимко Голубіцький, Любомир Головатий, Михайло Грубяк, Анастазія Ґах, Михайло Ґах, Анна Ґайдичук, Марія Ґереґа, Михайло Даців, Дмитро Дранка, Степан Душенко, проф. Осип Залеський, Мирослав Заньків, Михайло Івахів, Михайло Кавалір, Роман Касіянчук, Михайло Катрій, Андрій Кілко, Ольга Кілько, Михайло Кладочний, Іван Кордупель, Мирон Коссовський, Іван Кравець, Катерина Кришівська, Андрій Крупницький, Іван Кульчицький, Омелян Кульчицький, Терентій Кучер, Василь Левицький, Микола Макогін, Анна Малік, Петро Мандзій, Степан Мандзій, Степан Марчиха, Іван Матвіїшин, Михайло Миськів, Роман Михайлів, Олена Морозевич, Зеновія Мосійчук, Михайло Мочерняк, Марія Муцiківська, Петро Наменанік, Мирон Несторук, Павло Нижник, інж. Григор Олексій, Анна Павловська, Іван Павловський, Клим Панасевич, Василь Панкевич, Анна Партика, Микола Паславський, Омелян Пастухевич, Михайло Петрович, Пилип Плотиця, Петро Поліщук, Іванна Понятишин, Петро Потоцький, Марія Приндота, Дмитро Принь, Анна Седлярчук, Василь Середюк, Михайло Смук, Микола Стадник, Анна Сукман, Григор Сукмановський, Василь Триняк, Михайло Тушнецький, Микола Фарима, Юлія Фурлет, Степан Хомин, Степан Шишка, Юрій Щербак, Михайло Юрків, Дмитро Яремко,
по 5.00 дол. Анна Артимович, Йосиф Боднарський, Ярослава Борачок, Павло Василишин, Стапан Вуйцік, Петро Гринчак, Олександра Ґреґа, Григор Добрикевич, Ярослав Заньків, Михайло Кобіль, Степан Кокотайло, Йосиф Когут, Анна Крупа, Ігор Лепкий, Зеновія Маручканич, Еріка Метіль, Семен Нагнибіда, Марія Паньків, Теодор Паліш Ярослава Петрівська, Іван Реґула, Марта Самуляк, Андрій Сигловий, Іван Ткач, Онуфрій Троян, Роман Турик, Петро Худий, Іван Щерба, інж. Роман Щуровський, Анна Яцишин,
2.00 дол. Анастазія Пугач
листа ч. 1910 — Замість квітів на могилу бл.п. Петра Турика зложили:
по 25.00 дол. Мирослав і Іванна Мартинець, Володимир і Віра Мотика,
20.00 дол. Яфрозина Турик,
по 10.00 дол. Родина Андрушко, Зенон і Марія Боднарський,
по 5.00 дол. Оксана Бережницька, Юрій Кремер,
Замість квітів на могилу бл.п. Івана Керницького зложили:
20.00 дол. Ірина Шинаровська,
Збірку в Бофало за 1983-ій рік переслано до Тов. Св. Софія в двох ратах:

перша рата: 9-го березня 1984 сума	500.00 дол.
друга рата: 26-го березня 1984 сума	4557.00 дол.
разом	5057.00 дол.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку:

IRS No. 23-74380645

Чеки просимо виставляти на:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Rd.
Philadelphia, PA. 19117

Д-р Мирон Андрій Позняк

Д-р Мирон Андрій Позняк

Вартість кожної національної групи, зокрема в ЗСА, заключається в кількості і якості професійних, наукових і мистецьких одиниць, як також потенційних працівників пера. Чим більше таких одиниць у якійсь етнічній групі, тим більшою втішається вона пошаною, тим більший збуджує до себе респект.

Сьогодні нам приємно є представити чичачам нового лікаря-спеціяліста д-ра Мирона Андрія Позняка.

Д-р Мирон народився в Чикаго в 1952 році та є сином Дарії та Юліяна Позняків. Мати по фаху вчителька, а батько — індустріяльний інженер. Вся родина належить до української католицької парафії св. Йосифа, де Ю. Позняк є диригентом хору.

Після закінчення середньої школи св. Патріка Мирон вступив на премедичні студії в Іллинойському університеті „Чикаго Сіркл", які закінчив із відзначенням в 1975 році. Медичні студії закінчив він в університеті в Ґвадалягара, Мехіко в 1979 році, з тим, що 6-ий семестер відробляв він у Вест Сабирбан шпиталі в Овк Парку, а 7-ий і 8-ий семестри — в Ст. Франсіс шпиталі в Еванстон, Ілл. В цьому шпиталі наш молодий лікар спеціялізувався чотири роки в радіології, а крім цього, відробив один рік „фелловшіп" в новій спеціялізації „магнетік скенер і ультра савнд" радіології в Раш-Пресбітеріян Ст. Лукс шпиталі та одержав диплом спеціяліста-радіолога в цьому році. Під час конвенції радіологів в Лас Веґасі в травні 1984 року д-р Позняк приготовив спеціяльну виставку від Ст. Лукс шпиталю, за яку одержав п'яту нагороду (на всіх 200 експонатів). У липні цього року д-р Мирон Позняк починає свою працю як спеціяліст і професор у шпиталі при Вісконсинському університеті в Медисоні, Віск.

Крім своїх середніх і університетських студій, д-р Мирон закінчив школу українознавства св.о. Миколая та три роки вищих українознавчих студій. Також у проф. Білогруда вчився вісім років гри на фортепіяні та часто акомпаньював хорові при парафії св. Йосифа під час їхніх концертових виступів.

Д-р Мирон є також любителем спорту, а саме: тенісу, кошиківки та їзди на лещатах. Під час своїх університетських вакацій їздив він в Україну де мав нагоду пізнати свою ближчу і дальшу родину та рідний край своїх батьків. Д-р М. Позняк — член 221-го Відділу УНС в Чикаго.

Складаємо велике признання його батькам за добре і патріотичне виховання їхнього сина, а молодому лікареві-спеціялістові бажаємо якнайкращих успіхів у його професійній та науковій праці і щасливого родинного життя.

Д-р Павло Пундій

Події...

(Закінчення зі стор. 2)

лії. Американці посуваються щораз далі. Дня 3-го червня поплило морем 6 й півтисяч кораблів різного роду, а 6-го червня відбувся у Нормандії десант. Гітлер усуває ген. Клюґе, а на його місце приходить ген. Модель.

На очах Англії їздять шведські транспорти сирівців через норвезький порт Нарвік до Німеччини. Тому англійська і французька фльота вночі з 7-го на 8-го квітня заміновують море коло Нарвіку. Але німці випереджують противника й займають без боїв Норвегію. Англія посилає військо на Нарвік і Дронтгайм. По двох місяцях важких боїв німецький генерал Дітль зайняв Нарвік. День пізніше зламано спротив норвезької армії. Водночас Данія скапітулювала. Британська адміраліція щойно 8-го квітня зорієнтувалася, що німці її випередили на один день.

Джерело статті: Werner Beumelburg — „Jahre ohne Gnade" (Oldenberg, 1952).

У Гарварді...

(Закінчення зі ст. 1)

діяльність. Все це було ілюстроване показом прозірок, що їх разом із коментарем на тлі звуків клясичної музики зготовила Володимира Стефура.

Тамара Гутник-Нари, репрезентуючи Товариство „Приятелі Українського Гарварду" (ПУҐ), розповіла про працю ФКУ і завдання та привілеї ПУҐ-у.

Оплесками зустріли студенти Йосифа Харину, який вітав їх від Українського Братського Союзу, передаючи зі встановленого цією організацією стипендійного фонду ім. Івана Франка, чека на 2,500 долярів для покриття коштів курсу української мови для заавансованих. Це не перша, а багато разів повторювана попередніми роками щедра пожертва УБСоюзу на допомогу українському студентству.

Відтак студенти відсвіжилися перекускою (сир, овочі, сухарики, сода, вино), розмови гомоніли до десятої години вечора.

Христя Юзич з Дітройту розповіла представникам з канцелярії ФКУ в Кеймбриджі, що вона не мала жадних трудностей прикрасити свою кімнату в бурсі. Всі наші студенти живуть в одному простором у будинку. Христя привезла з собою вишивку, купила вазон квітів, як і кілька плякатів, і це причепурило її „резиденцію".

Всі студенти проворні й зарадні, вже в першому дні почувались в Гарварді, немов у себе вдома.

Перед ними — кожноденне навчання, треба буде багато читати, але залишиться часу й на дозвілля. Цього року, крім низки цікавих позанавчальних доповідей на різні актуальні теми, крім прогулянок й імпрез, влаштовуваних самими студентами, крім різнорідних подій в університеті та його довкіллі, як спортові ігри, лодкування, концерти і т.п., в нашій програмі буде теж показ п'яти українських фільмів. Детальний календарець подій влітку в Українському Гарварді вказує на багато цікавих імпрез, на які запрошується теж усіх українців, що перебуватимуть, чи переїжджатимуть в цьому часі через східній Массачусетс.

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ — СПИСОК Ч. 3 - 83

Відділ	Ім'я і прізвище	Сума
158	Л. Кучерська	5.86
158	У.М. Саноцька	2.65
234	Н. Кіцонюк	6.26
256	М.А. Чарлс	100.00
257	М.А. Чарлс	7.50
257	А. Наконечний	4.63
257	І. Іськів	9.33
257	М. Іськів	4.80
257	Е.І. Силчак	6.12
257	А. Наконечний	4.50
257	Ю. Гира	6.17
257	М. Гира	6.86
257	Л. Малін	6.19
257	д-р І.Г. Шалаута	5.80
257	А.Р. Шалаута	7.39
257	М.Ю. Чижак	5.03
257	С.Д. Березовська	3.28
259	К.А. Шафранський	8.84
266	Т. Чучман	6.00
266	Т. Чучман	10.41
267	М. Баран	9.26
267	М. Колоджій	5.20
270	П. Світницький	21.00
270	С. Островський	6.39
270	Ю. Лосіянович	5.32
270	А.Б. Ленчук	7.15
270	С. Ленчук	7.76
276	Б. Коваль	5.92
276	З. Коваль	5.25
281	М. Гриник	6.14
281	І. Довган	12.28
281	М. Гаврилюк	10.07
281	М. Волф	9.24
282	Г.Д. Боґе	5.04
285	В. Скробач	5.55
285	Н. Білок	5.65
286	М. Світій	21.00
286	Т. Стороско	5.32
286	Т. Стороско	5.32
287	З. Ґловяк	6.45
287	А. Баранський	4.75
287	В.А. Клапко	11.55
287	І. Калкатера	5.78
287	А.Л. Мінісейл	6.14
287	А. Лукачин	5.89
287	Г. Качала	12.02
290	М. Хота	5.81
291	М. Павук	3.00
291	Е. Павук	4.00
291	М. Павук	4.00
291	М. Павук	4.00
291	Е. Павук	9.79
292	Л. Пакула	40.00
292	І. Захаричук	10.63
292	Н.Е. Орлик	8.10
292	Е. Федак	5.04
292	Т. Федак	4.03
292	Н.Л. Федак	2.00
292	С. Федик	5.78
292	С. Федик	5.89
292	М. Березовський	5.85
292	М.П. Гладий, мол.	8.30
292	М.Г. Ґабода	4.78
292	М.Т. Ґабода	4.20
293	М.Д. Чучман	25.00
	в пам'ять бл. п. Стефанії Гуцалюк	
293	Д. Ласієвич	6.01
293	Г.С. Процюк	10.81
293	А. Кап	10.47
293	І.Н. Крук	3.80
301	О. Лоб	5.67
301	І. Мотлюк	5.56
301	П. Врублівський	5.44
301	Р. Чернявський	4.63
301	І. Чернявський	11.12
301	І. Чернявський	10.05
301	П. Чернявський	5.00
301	Е. Іващук	6.28
301	В. Іващук	12.45
301	М. Трусевич	5.56
301	І. Казанівський	10.31
301	В. Семенюк	8.79
301	В. Семенюк	7.54
303	А. Мельник	6.60
303	М. Нагірний	6.66
303	Д. Дозій	5.49
304	М. Шарек	6.63
304	Ю.І.Войчак	9.06
304	М. Скробала	9.01
304	І. Вороновський	27.66
307	о. П. Огірко	6.61
307	Л.А. Болюх	5.20
307	М. Болюх	10.50
307	К.Д. Болюх	2.70
307	А.М. Болюх	2.70
307	К.А. Болюх	2.70
307	М.М. Болюх	2.55
313	М. Кулинич	21.92
316	В. Кучмій	21.00
316	С. Комар	10.07
318	Д.М. Шук	5.30
318	М. Шук	4.07
320	Н. Зінкевич	4.15
320	О. Зінкевич	4.75
320	Я. Зінкевич	5.10
320	В.Б. Зінкевич	2.00
320	А.Б. Зінкевич	2.00
320	Я. Зінкевич	2.00
321	І. Війтик	11.14
324	А. Сплавник	6.42
327	І. Захарія	4.90
327	В. Шпачинський	9.50
327	С. Сагатий	5.78
327	М. Курчак	7.37
327	д-р Б.З. Криницький	7.66
327	З. Зарицький	9.73
328	Р.І. Данилевич	8.70
328	З. Комарянський	18.47
328	Д. Бант	5.78
328	А. Зварун	2.68
334	І. Піхурко	6.14
342	П. Лилій	3.17
346	М. Стайнберг	6.00
346	М. Стайнберг	6.30
347	Г. Куден	5.85
347	І. Васюта	6.09
347	С. Васюта	6.00
347	І.Д. Де Марко мол.	5.00
348	А. Касневич	10.88
349	П. Яцук	10.47
349	Г. Бойко	9.78
349	М. Захарко	6.61
350	П. Чичила	8.70
350	Н. Самодель	6.94
350	о. С.І. Хрепта	6.79
350	В.А. Мацелюх	3.40
350	К.М. Мацелюх	3.40
350	Д.Е. Мацелюх	3.40
350	Н.М. Мацелюх	3.40
361	І. Яцишин	9.10
362	Ф. Петрик	3.06
367	А. Капітан	6.03
369	Н. Вісентін	7.03
369	І. Бета	10.14
370	А. Липкан	11.77
372	М. Яровенко	27.50
372	М.В. Яровенко	4.00
372	І. Ярема	11.00
372	І. Ярема	6.56
372	М.Д. Лек	8.70
385	Л. Мандзюк	15.60
385	П. Мандзюк	16.40
385	Т. Остап	11.54
385	Г. Вавелко	10.18
389	Р. Голп	7.20
389	Г. Хомин	7.07
394	О. Федорика	35.28
395	З.І. Білос	68.50
395	о. І. Білос	12.92
395	А. Петрик	6.16
395	А. Петрик	4.75
397	М. Цісик	11.34
399	Н. Кочерга	13.09
399	А. Турко	6.60
399	М. Баторфалвій	5.04
399	В. Воловчук	3.47
399	О. Войтович	13.88
399	В. Соколовський	5.89
399	В. Соколовський	9.00
399	Ю. Куріца	5.00
399	М.Ю. Кузик	12.77
399	З.Л. Кузик	12.75
399	Р.М. Кузик	4.00
406	А. Годжетс	10.50
406	М. Душк	9.79
413	Г. Ратушний	5.89
413	Г. Ратушний	5.89
417	І. Шурин	36.36
417	Е. Катеринюк	8.79
417	І. Цибрівський	7.68
422	Е. Бозукий	3.15
422	Н.С. Харамбура	9.59
424	М. Кострицький	7.97
435	М. Боднар	4.05
435	С. Боднар	4.35
435	В. Боднар	3.50
435	М. Боднар	3.90
450	І. Волошин	6.49
450	О. Пясецький	9.00
450	Р. Волчук	34.10
450	М. Волчук	5.50
450	І. Волчук	5.20
450	Р. Рак	10.76
450	С. Мазяр	5.13
455	З.М. Кунцьо	11.12
457	М. Карпевич	6.70
457	В. Лев	3.77
457	С. Лев	5.32
457	С. Клюфас	9.23
457	О. Лисс	8.39
457	О. Соболта	10.34
457	М. Соболта	12.94
457	Г. Кузьма	10.56
457	Е. Геймур	7.33
457	Н. Чорний	5.30
457	д-р Ю. Руденський	5.04
457	М. Руденський	15.60
457	д-р Ю. Руденський	6.26
457	А.В. Труш	11.05
472	П. Ґула	8.58
479	Т. Цісик	26.50
496	П. Лавринюк	8.17
496	Г. Мірчук	4.84
496	М.А. Кордуба	5.60
Сума проголошених чеків		1,905.18
Раніше проголошених		78,260.37
Разом		80,165.55

НЕСПОДІВАНЕ ПОГАНЕ ФУНКЦІОНУВАННЯ комп'ютера при спробі вислати в космос міжпростірний корабель, що вже двічі повторилося цього тижня, ще більше примусило Повітряну Фльоту Америки застосувати певні зміни в процедурі випускання таких космічних кораблів у безповітряні простори. Ця служба, що старалася велімінувати свої власні так звані „бустери-ракети", що вживалися попередніми роками до появи „Колюмбії", і спиратися виключно на міжпростірні кораблі такого зразка, як відома „шатл" Колюмбія для висилки в земну орбіту військових сателітів, виявилася тепер менше надійною, як Американські повітряні сили сподівалися. І тому тепер поквавлено розпочаті вже кілька місяців тому в Конгресі заходи, щоб він приділив відповідні фонди для розбудовання невеликої фльоти ракет-бустерів, які вистрілюватимуться разом з сателітами і не конче повертатимуться на землю для поновного вживання, як це діється з відомими новішими космічними кораблями. Ця нова фльота ракет-бустерів складатиметься з 10 ракет і буде додатком до міжпростірних кораблів — для більшої певности успіху висилки військових сателітів у космос.

Вступайте в члени УНС

У Вінніпеґу...

(Закінчення зі ст. 1)

з уряду і С. Джансон з парляменту Манітоби, репрезентанти Польського конґресу К. Якубівіч, Жидівської ради Іян Каждан, президент Комітету Українців Канади І. Новосад і голова місцевого Відділу КУК І. Палюта. Всі вони зайняли місця проти заслоненого пам'ятника, в чотирикутнику під почесною опікою українських ветеранів з Дивізії-Леґіону. Чотирикутник декорували 20 прапорів українських організацій та лави Пласту і СУМУ в однострояхи, а над ними лопотіли наполовину спущені на маштах Міської ради великі прапори України, Канади та Вінніпеґу.

Свято почали обидва хори гимном Канади.

Відбувалося свято врочисто з промовами всіх тут згаданих (крім Митополитів). Промовці вітали ідею побудови пам'ятника, як пригадку про безоглядність тоталітарної Москви; дякували українцям за збагачення міста черговим їх пам'ятником та вбачали в ньому символічну пересторогу, щоб трагедія будь-якого голокосту, а тим паче, цього найбільшого в історії — в 1932-33 роках в Україні — не повторилася ніколи і ні в якій країні. Присутні покривали промови щирими оплесками, а найгрімкіші вони були після промов президента КУК І. Новосада і голови Відділу КУК І. Малюти, коли посадник міста Вінніпеґу В. Норрі в супроводі Г. Дмитришина, голови Комітету побудови пам'ятника, підійшов до пам'ятника і зсунув з нього заслону. Перед очима тисячів станув пам'ятник жертвам голодомору України у всій своїй величі.

Обидва Владики, Митрополит Андрій і Митрополит Максим, відправили коротку Панахиду за вічний спокій жертвам голодомору й урочисто посвятили пам'ятник. Хори В. Богоноса й Ю. Гнатюка прегарно і грімко вчарували у цю відправу весь сум і біль зібраних; коли вони проспівали тричі „Вічную пам'ять" і під звуки співу живі свідки голодомору поклали під пам'ятник вінок з червоними, як кров, рожами, не одному зі зібраних затремтіли сльози в очах і защеміли вічною пригадкою серця.

Голова Комітету побудови пам'ятника Г. Дмитришин закликав присутніх хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять жертв голодомору. Після цього хори і тисячні зібрані закінчили цю урочистість при піднятих прапорах грімким співом українського гимну „Ще не вмерла Україна".

На відкритті на почесних місцях були ще яких 30 інших гостей, радні міста, відпоручники шкільних рад та цілий ряд інших офіційних установ.

Гарна програмка й пропам'ятна металева відзначка проєкту М. Длугоша залишилася, поруч сильного враження, додатковою пам'яткою врочистого поклону українців Вінніпеґу їх найдорожчим рідним з 1932-33 років. Їх пам'ятник з написом у трьох мовах українській, англійській та французькій, буде постійно пригадувати своїм і нашим співгромадянам покривавлену, але нескорену Україну.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ВЕРОНІКА ВИТИЧИН, член УНС Відд. 119-го Сестрицтва Пресвятої Діви Марії в Кемпбеллі, Огайо, померла 11-го травня 1984 року на 87-му році життя. Нар. 15-го квітня 1897 року в Сокалі, Україна. Членом УНС стала 1944 року. Залишила в смутку сина, 3 доньки, 9 внуків, 24-ох правнуків і 1-го пра-правнука. Похорон відбувся 14-го травня 1984 року на цвинтарі Кальварія в Янгставні, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Ольга Мамрік, секр.

....

АТАНАС РУТЕЦЬКИЙ, член УНС Відд. 239-го ім. св. Юрія в Філядельфії, Па., помер 29-го лютого 1984 року на 87-му році життя. Народився в Україні. Членом УНС став 1941 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Лесю з чоловіком Василем Рій, сина д-ра Зигмунта, внуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 5-го березня 1984 року на цвинтарі Преч. Діви Марії у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Винницький, секр.

....

ЮЛІЯН КУХ, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаго, Ілл., помер 14-го березня 1984 року на 96-му році життя. Нар. 8-го лютого 1888 року в Янковці, Україна. Членом УНС став в 1939 році. Залишив у смутку дочок Олену Вейткоф і Ольгу Гарріс, 3-ох внуків і 5-ох правнуків. Похорон відбувся 17-го березня 1984 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Семків, секр.

....

ВАСИЛЬ БОРИС, член УНС Відд. 102-го ім. свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо, помер 23-го березня 1984 року на 62-му році життя. Нар. 1-го січня 1922 року. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Олену — Ґльорію Дерменоф, дітей: Івана, Миколу, Петра І Марію, 6 внуків і 3 сестри. Похорон відбувся 26-го березня 1984 року на цвинтарі Покрови в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Микола Бобечко, секр.

....

МАРІЯ СИДОР, член УНС Відд. 378-го ім. св. Миколая в Вудбіні, померла 24-го березня 1984 року на 64-му році життя. Народилася 1920 року, а членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку мужа Гаррі, сина Тайрона, племінників і племінниць. Похорон відбувся на цвинтарі Вудбурі Меморіял Парк у Вудбурі, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Катерина Панчесіні, секр.

....

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 15-го ЛИПНЯ 1984 Р.

Вайнленд, Н. Дж. Річні збори Т-ва „Запорозька Січ" Відд. 347-ий о год. 2-ій по полудні в домі секретарки Відд. Дарії Цапар при 50 Н. Брукфілд вул. Вайнленд, Н. Дж. На порядку нарад: відкриття, вибір президії, звіти Управи і Контрольної комісії, дискусія над звітами, уділення абсолюторії. Відтак вибір Управи і К комісії на біжучий рік схвалення плану праці, внески і закриття нарад. В нарадах візьме участь СТЕПАН ГАВРИШ головний організатор УНСоюзу, який висвітлить фільм УНС „За стерном долі". До участи в нарадах Управа запрошує всіх членів Відділу враз з родинами.

Т. Сущик — голова, **Дарія Цапар** — секретар, **Джералдіна Сесок** — касир, **Сергій Козачук** — голова К. комісії.